

Wiosna 2018

○ życie mniej, a więcej o tę wiosnę – znad Warty,
co rozbłysła mi aż dwudziesta
w spóźnione pojutrze –
nie przeciw tamtym wszystkim,
a tak niepierwsza,
jakbym w plecaku kalendarza
pożółkłej daty:
trzydziesty czwarty –
się ustrzegł,
a nosić nie przestał
i nie odmienił.

Jakbym dawno świeżym listkiem
nowo stwarzał
rdzawy niewybuch zieleni –
sprzed, a już po-rozumieniem
z rozpędzonymi pędami wiersza.

Na jakim widnokręgu, przez niedoznane liście
rozpiąć ją zdołam jednym zdaniem –
w girlandę tęczy przez całą stronę,
gdy tak niewidoma w Poznaniu,
jak przed i za niepoznaniami?

Czy wzrosnę
ponad tamtymi mgliściej?
Czy tę podniosę
niepewnym dorobkiem
mych ledwie dziewiętnastu wiosen
aż do Tu sprzed wielu Tam?

Tak spoza, że aż sercu wbrew
oddalę rymu zmiłktą kropkę,
bo ciągle koniec tylko znam:
w zenicie śpiew –
skowronek.

Z nieludzkiej dali w ludzki krąg
mozołem sześciu liter
zasiewam chwilę
w transfuzji cudzołosu niby krwi chlorofilem,
aż –
tryska pąk –
niemym – nie mym zachwytem!

Zaledwie przez bezlistne drzewa
z rumoru zielonych tramwajów
słuch wysnułem,
a marzec mi majem odbrzmiewa
w kopułę
Collegium Maius!